

1

Kým prešľapujem vonku pred dodávkou, v pľúcach sa mi hromadí horúci vzduch. Žmúrim dovnútra a preskúmavam v nej miesta zahalené v tieni, ktoré mi pripomínajú inú dodávku spreď pár hodín. Táto je prázdna, ale čoskoro v nej zaberiem miesto ja. Sama. Oči mi od neustáleho zízania na moje budúce väzenie začnú horieť a rýchlo zažmurkám. Toto je moja voľba, pripomínam si.

„Nemusíš to robiť,“ povie Will. Drží ma za ruku, prstami mi hore a dolu hladí vnútornú stranu zápästia, čím preberá môj pomaly skákajúci pulz k životu, a ja si zrazu spomeniem, ako mám správne dýchať. S ním je všetko vždy ľahšie.

Znesiteľnejšie.

Dokonca aj toto.

Prikývnem, hoci mnou lomcuje strach a vo vnútri ma zvieria ako horúci kutáč.

Stojí ma veľa úsilia vyslobodiť si ruku z jeho zovretia a stlačiť kľučku na dverách. „Áno, viem.“

„Môžeme vymyslieť iný spôsob –“

„Nie. Toto vyjde.“ Je to môj nápad. Samozrejme, že tomu verím. Všetkých som o tom presvedčila, čelila som ich protestom dovtedy, kým nesúhlasili. Will. Cassian. Tamra. Zašli sme už príliš ďaleko. Sestru sme zanechali niekoľko míľ ďalej. Čaká, skrytá v úkryte, kým sa po ňu Will s Cassianom nevráti.

Willov výraz stvrdne, čo ho robí starším, a vyzerá unavené. Ale stále bolestne prekrásne. Zažmurkám a prstami ho nežne pohladím po tvári, pozdĺž jeho zaťažej, neoholenej sánke. „Všetko bude v poriadku,“ uisťujem ho. „Len sa drž plánu.“

„Nevyveď tam žiadnu hlúposť... nesnaž sa byť hrdinka -“

Prsty pritisknem na jeho pery, aby som ho umlčala, a vychutnám si pritom ich pevnú, chladnú štruktúru. Oči mu zmäknú. Sú zlaté, hnedé a zelené ako jesenný les. Niečo v mojej hrudi sa zachveje, ako to býva vždy, keď sa na mňa díva týmto spôsobom.

Zhlboka sa nadýchnem a očami preletím po Cassianovi. Som si istá, že nás sleduje. Ale on sa díva von na cestu lemovanú stromami a topánkou rozrýva zem. Napriek tomu dokážem vycítiť jeho pocity vďaka nášmu spoločnému uvedomovaniu si jeden druhého. Veľmi sa snaží dopriať Willovi a mne vlastný priestor, ale cítim, že sa maximálne koncentruje na to, aby sa vyhol pohľadu na nás dvoch... aj to, že bojuje s tým, aby skryl hnev, ktorý mu nahlodáva myseľ.

Čakám, kým o mňa nezavadí pohľadom. Možno dokonca chcem, aby to urobil. Nevie. Táto celá vec o tvoríme-spolu-jeden-zväzok je pre mňa stále nová. Keď sa napokon pozrie, kývnem naňho. Nebadane mi kývne späť.

Zohnem prst do malého kruhu a poviem dostatočne nahlas, aby bolo jasné, že to adresujem im obom: „Teraz sa otočte!“

Nepatrný úsmev zdvihne Willove kútiky úst, ale poslúchne. Cassian urobí to isté. Kým sú otočení chrbtom ku mne, vyzlečiem sa a sústredím na každý svoj pohyb, ktorý je premyslený – rozviažem si šnúrky a vyzlečiem si džínsy. Šaty si uhladene zložím do kôpky, obzvlášť si dávam pozor... akoby bola táto činnosť najdôležitejšia zo všetkých. Myslím, že to zdržujem.

Nahá stojím a dívam sa na Willov chrbát. Jeho mocné lopatky obopína hladká, šedá bavlna. Vánok ma pohladí po tele a slnko mi poláska pokožku. To sa deje práve vo chvíli, keď mám vliezť do dodávky a zatvoriť za sebou dvere. Vtedy, keď sa máme vydať do jamy levovej. Kde ma nechajú. Opustia ma – na vlastnú žiadosť. Ak sa veci skomplikujú... duševne to mnou otrasie. *Nejsť tam.*

Hrdlo mi aj tak zovrie. Zrazu na zdržanlivosti až tak nezáleží. Schmatnem Willa za plece a prinútim ho otočiť sa. Prilepím sa na jeho pery v bozku, ktorý v sebe nesie príchuť lúčenia. Vložím doňho všetko. Vložím doň aj spomienky na nás dvoch. Na všetko, čím sme si prešli. Na náš spoločne strávený čas v Chaparrale. Na jeho rodinu – lovcov, ktorí sa ma snažili zničiť. Na stratu Miram. Na Corbina, ktorý sa ma snažil zabiť...

Ruky ovinie okolo môjho chrbta. Bozkávam ho, kým v mojom vnútri nezačne známa horúčava a nepreplázi sa až k mojej priedušnici. S tvárou rozpálenou od horúčavy sa vyslobodím, sťažka lapám po dychu, celá roz túžená.

A nahá.

Will po mne preletí pohľadom od hlavy až k pätám.

Predtým, ako zdvihne zrak, nezanechá na mne ani jednu nitku suchú. Hrud' sa mu pri dýchaní prudko zdvíha. Líca mi horia ešte viac, ale stále otáľam. V jeho orieškových očiach sa zračia prudké city a ja viem, že musím ísť. Musím odísť, inak to nikdy neurobím.

Naskočím do dodávky a potiahnem dvere, aby som ich za sebou zatvorila.

Jeho hlas ma zastaví. „Počkaj.“

Vykuknem naňho.

„Musíš sa premeniť.“ Drží pás.

„Oh.“ Ako som na to mohla zabudnúť? Musíme to urobiť správne, aby nám skočili na lep a zhlkli to aj s navijakom.

Odstúpim. Kým tu stojím, nútím sa do premeny. S mojimi vystupňovanými emóciami a zapýreným telom, ktoré reaguje na Willa svrbením, to netrvá dlho. Rýchlo sa premením, koža sa mi prudko napne a krídla sa mi na vzduchu so sotva postrehnuteľným praskaním vyslobodia.

Will zo mňa ani na chvíľu nespustí oči, jeho obdiv je očividný. Prenikne mnou, roztopí sa vo mne, aby som pochopila, že sa stále na mňa díva, aj v draki forme, uznanlivo. Tak, ako to bolo prvý raz, keď ma uvidel. Akoby som bola niečo krásne a nie iba zviera, ktoré jeho rodina loví. Napomáha to zvyšovať moju sebadôveru, aby som čelila nejasným strašiakom z môjho detstva – enkrosom – tým, ktorí posielajú lovcov, aby šli po mojom druhu. Aspoň budú predou mnou odhalené ich tváre. Napätý, prerývaný dych sa vo mne vyostří.

Will mi rýchlo, ale nežne obviaže zápästia a potom krídla. Kým na tom pracuje, vyhába sa môjmu pohľadu, akoby nedokázal zniesť, že to tentoraz robí mne.

Cítim zmenu, ktorá prichádza spolu s Cassianovým pootočením sa. Kým som pred jeho vlastnými očami spútaná ako zajatec, vyžarujú z neho pochybnosti.

Will zdvihne zrak k mojej tvári, akoby mi to malo pomôcť dostať sa späť do dodávky. Obetujem preňho úsmev. Vyzerá byť chabý a vynútený, a tak sa mi radšej z tváre vytratí. Komunikujem s ním iba očami. *Toto je správne.*

Potom sa otočím chrbtom k nemu, takže viac nevidí moju tvár.

A ja zasa nevidím jeho a ustúpim.

Cítim, že čaká, váha za mnou rovnako, ako ja cítim návaly mučiacich obáv, ktoré vyžarujú z Cassiana. Ale neobzriem sa. Ani na jedného z nich. Nemôžem. Ak sa obzriem, obávam sa, že sa zahrabem, že sa schúlím do malého dievčatka, ktoré sa pod perinou triaslo od strachu, keď jej Az rozprávala v tme príbehy o enkrosoch a o hrôzostrašných veciach, ktoré robia zajatým draki. Nie sme si úplne istí, o aké veci ide, lebo žiaden z týchto draki sa nikdy viac nevrátil domov.

Napokon Will potlačí dvere, ktoré sa za mnou zatvoria, a uväzní ma vo vnútri. Otočím sa. Na chvíľu pritisknem svoje chvejúce sa ruky k chladnému kovu a podržím ich tam, akoby som sa s ním nejakým spôsobom mohla spojiť na opačnej strane. S *ním*. Nie s Cassianom.

O chvíľu neskôr sa dvere zabuchnú a Will s Cassianom vysadnú na predné sedadlá. Potom sa pohneme. Dodávka celou cestou rachotí. Nájdem si na špinavej podlahe miesto na sedenie a silno sa objímam.

Zovrie mi žalúdok.

Zhlboka sa nadýchnem, čakám, kým zastaví dodáv-

ka a kým to celé začne – bitka, na ktorú som čakala celý život.

Hrboľatá cesta mi vezme trochu odvahy. Je mi to všetko také jasné, až sa spytujem vlastného zdravého rozumu, či by som sa na to dobrovoľne podujala ešte raz. Vzadu v dodávke pociťujem klaustrofóbiu. Je tu málo vzduchu. Žiadny priestor na hýbanie sa. A ja som zranená. Mám zviazané ruky ako v najhoršej nočnej more. Mysleť sa mi na to upne a sústreďí sa na spomienku na môj posledný pobyt v dodávke, v ktorej som bola zajatá. *Naposledy...*

Napokon, je to dôvod, pre ktorý som tu.

Pomaly do seba nasávam vzduch a bojujem o dosiahnutie pokoja. Sľubujem si, že tentoraz to budem mať pod kontrolou. Potrasím hlavou. Odhrniem si zapletené pramienky vlasov z tváre a snažím sa udržať si rovnováhu, keď zrazu prudko vyberieme zákrutu.

V hlave si opakujem zoznam vecí, aby som si upokojila nervy. Dôverujem šoférovi. Vedia, čo robia. Viem, kam ideme – videla som už náš cieľ. A tentoraz ma nespáľuje bolesť. Aspoň nie tá fyzická. Ale som tu aj sama za seba. Bez Miram.

Miram je tá, pre ktorú toto všetko podstupujeme – koho ideme zachrániť. Aby som bola úprimná, ona je iba sčasti dôvodom, pre ktorý som tu. Toto už prerástlo do niečoho väčšieho, znamená to pre mňa niečo viac. Pátranie po pravde. Will to vie. Nemyslím si, že si to Tamra uvedomuje, alebo dokonca Cassian, ale Will vie, že je to o hľadanií odpovedí. O nájdení môjho otca.

Dodávka spomalí a zastaví sa. Zadržím dych a z úst vypustím vzduch. Nos mám ako v opare hmly. Nie je to

úmyselné. Nemôžem si pomôcť – toto som ja: tvor, ktorý chrlí oheň. Práve teraz majú nado mnou nadvládu emócie, ktoré spôsobujú, že je to pre mňa špeciálne ťažké, ťažšie ako hocičo iné.

Strach. Hnev. Pochybnosti. Robila som si z Willa žarty, keď som tvrdila, že toto vyjde? Klamala som samu seba? Všetko toto sa vo mne nahromadí a zdvihne ako sprška uhlia a škvary, pripravená prepuknúť do plameňov a ohňa.

Hlasy sa vonku, ďalej od tejto plechovej škatule, vznášajú vo vzduchu. O chvíľu budem sama medzi enkrosmi. Tak, ako sme to plánovali. Čakám. Svaly mám napnuté. Vibrujú pod mojou draki kožou. Krídla sa mi zarezávajú do povrazov, ktorými sú zviazané. Will odviezol dobrú prácu. Nemohla by som sa vyslobodiť, ani keby som chcela. A ja nechcem. To nie je plán. Môj plán je hrať rolu hodnoverného zajatca.

Na chvíľu si spomeniem na svoju sestru, ktorá je sama v motelovej izbe a čaká, kým sa chlapci nevrátia. Usmievala sa, keď sme sa rozdelili, ale tento úsmev sa jej v očiach nezrkadlil. Nebol v jej srdci. Vlhkosť sa jej zračila v mrazivo sfarbenom pohľade a ja viem, že sa zrútila a plakala hneď, ako sme odišli.

Tamra bola okamžite proti celému tomuto plánu od chvíle, ako som to navrhla. Dokonca aj keď som presvedčila Willa a Cassiana, neprestávala namietaať. Kým sa mi povrazy zarezávajú do tela, do ktorého mi postupne prestáva prúdiť krv, odložím myšlienky na Tamru spolu s mojimi stupňujúcimi sa obavami. S čerstvým odhodlaním sa pohľadom zakvačím o zadné dvere dodávky a čakám. Hlasy pretínajú vzduch a ja myslím, že som

v nich spoznala tlmený zvuk Willovho hlasu. Alebo je to tým, že som ho skrátka chcela tak veľmi počuť, tak naliehavo.

Cassian je tam. Nepotrebujem ho počuť na to, aby som to cítila. Cítim ho. Kým čakám v tieni, jeho hnev ma zasiahne ako päseň, prudký a zúrivý. Teraz pred nimi musí stáť tvárou v tvár. Pomedzi zuby vypustím sipľavý vzduch, kým ma jeho chladný hnev nezaplaví, taký hlboký, až ma mrazí do špiku kostí.

Aby som tento pocit zahнала, siahnem hlboko do seba po to, čo viem – kým som. Moje vnútro zaplaví horúčava, tlie a razí si cestu do priedušnice, aby vyhlásila vojnu Cassianovej ľadovej zúrivosti.

Vtom začujem štrngot a škrípanie kovu o kov. Pohľadom švihnem priamo tým smerom a sledujem, ako sa otvárajú dvere.

Svetlo zaplaví túto kovovú klietku a ja zdvihnem svoje zviazané ruky, aby som si chránila oči. Zížam cez škáry medzi prstami a zbadám Willa, ktorý vyzerá byť uvoľnený a pokojný, nedáva na sebe nič znať. Aspoň nie otvorene. Sval sa mu napína, rozkmitáva kožu na sánke, čo signalizuje jeho napätie, dokonca aj keď rukou ukáže smerom ku mne. „Tu je, chlapani...“

Cassian postáva pár krokov za ním so zvyškom ostatných – s individuálmi v laboratórnych plášťoch, ktorí si ma premeriavajú hlbokými, šacujúcimi očami. *Enkrosi*. Tento pohľad mnou otrasie. Nemohla som sa na to pripraviť.

Cassian. Stojí s nimi. Táto irónia mi nie je ľahostajná. Smiešne nutkanie na smiech mi klokoce v hrdle.

Prinútim sa sústrediť. Dodávkou zacúvali medzi akési

garážové dvere. Predo mnou sa rozlieha dlhá úzka chodba tlmenej bieloby. Na jej ďalekom konci čakajú jednoduché kovové dvere. Neexistuje možnosť ujsť odtiaľto do vonkajšieho sveta, k oblohe. Ani keby som aj chcela, no zatiaľ sa to aj tak nedá.

Jeden z laboratórnych plášťov pristúpi dopredu. Drží bodec so slučkou na konci. Skôr, než si uvedomím, čo robí, spustí okolo mojich zviazaných rúk pevný kruh a poriadne ho pritiahne, čím ma s drsným šklbnutím odtrhne od dodávky. Predtým, ako prudko spadnem z dodávky a narazím na chladnú dlážku, zachytím iba záblesk mužových odhodlaných očí, ktoré sú také bledé, až sa zdajú byť bezfarebné.

Pristanem na pleci a vykriknem od bolesti – neustále v úžase, že títo muži sa mi zdajú v ich laboratórnych plášťoch takí *obyčajní*. Ako doktori alebo výskumní pracovníci, a nie tajná hrozba, ktorá tak dlho sužuje môj život.

Premáha ma nová vlna Cassianovho hnevu. Zachvejem sa a snažím sa ho zo seba striasť. Je to vysilujúce – núti ma to chcieť bojovať, aby som zo seba dostala všetko to, čo voči enkrosom cítim. Ale nemôžem.

Will zo seba vydá zvuk. Niečo medzi zavrčaním a zabručaním. Keď zdvihnem zrak, zrazíme sa pohľadmi. Spustí po bokoch ruky. Sotva sa drží na uzde. Zľahka potrasiem hlavou a dúfam, že pochopí moju správu, že by sa mal držať v strehu.

Mali by ísť. Viem, že ich to oboch musí mučiť a ja nemôžem riskovať, aby čo i len jeden z nich ukázal na sebe najmenšiu známku nevôle, že sú mojím zaobchádzaním dotknutí.